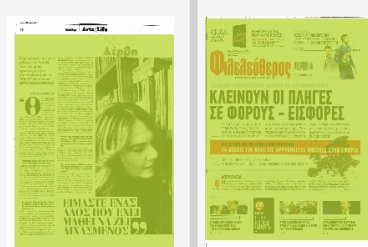

ΛΟΥΚΙΑ ΔΕΡΒΗ: "ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΜΑΘΕΙ ΝΑ ΖΕΙ ΔΙΧΑΣΜΕΝΟΣ"

Πηγή: ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Σελ.: 36-37 Ημερομηνία έκδοσης: 28-11-2019
Επιφάνεια: 1882.97 cm² Αρθρογράφος: Κυκλοφορία: 3500
Θέματα: ΒΙΒΛΙΑ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λουκία Δέρβη

Η συγγραφέας μιλάει για το νέο της μυθιστόρημα «Θέα Ακρόπολη», για «τα ωραία χρόνια», τη μνησικακία, για τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, αλλά και για την πραγματική επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων που έχει χαθεί

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

“**Θ**έα Ακρόπολη» είναι ένα σύνθημα στην ξενοδοχειακή γλώσσα, σύνθημα για διαφήμιση, για προτροπή πωλήσεων των πιο ακριβών δωματιών κ.τ.λ. Η θέα στην Ακρόπολη όμως είναι κι αυτή που βλέπει καθημερινά η Θέκλα, η ιδιόρρυθμη καμαριέρα του «Athens Excelsior», ένας από τους δύο κύριους λόγους για τους οποίους δουλεύει σ' αυτό το πολυτελές ξενοδοχείο της πλατείας Συντάγματος.

Με αφορμή το καινούργιο μυθιστόρημά της «Θέα Ακρόπολη» (εκδ. Μεταίχμιο) και πέμπτο κατά σειρά βιβλίο της, η Λουκία Δέρβη ξεκλειδώνει τη δουλειά της και μας μιλάει για πολλά: τους δύο κόσμους που ζουν και δουλεύουν ή πηγαίνονται μέσα σε ένα ξενοδοχείο, την Ακρόπολη που δεσπόζει στη ζωή τους, σαν θέα αλλά και σαν σύμβολο, και στη ζωή του καθενός, τις αλλαγές που έφερε ο χρόνος στη γραφή της και τη ζωή, την κρίση που ήρθε για να μας φέρει πάνω αι' όλα αντιμετώπισης με τον χαρακτήρα μας.

Τι ιδιαίτερο έζησε το 1992, για να τον κάνεις μυθιστορηματικό χρόνο σας;

Η ιστορία διαδραματίζεται το καλοκαίρι του 1992, γιατί θυμάμαι εκείνη τη χρονιά πολύ καλά, πράγμα που με βοήθησε να εντάξω πολλά πραγματολογικά στοιχεία της εποχής στην ιστορία. Τα πρόσωπα που μας απασχολούσαν εκείνη την εποχή, τα διεθνή γεγονότα, ακόμα και τις δικές μας ειδήσεις. Ένας επιπλέον λόγος είναι ότι εκείνη την εποχή, μια εποχή ευμάρειας που πέρασε, η αντίθεση ανάμεσα στους φιλοξενομένους ενός πολυτελούς ξενοδοχείου και στους υπαλλήλους του (τους καθημερινούς ανθρώπους, που είναι κι οι ήρωες του μυθιστορήματος) ήταν πολύ έντονη και η ένωση των δύο αυτών «κόσμων», την οποία θέλησα να πετύχω, πιο αισθητή.

Κι εκείνο το «Θέα Ακρόπολη»; Ποια η δυναμική του τόπου στη ζωή των ανθρώπων και τους ήρωες των μυθιστορημάτων σας;

«Θέα Ακρόπολη» είναι ένα σύνθημα στην ξενοδοχειακή γλώσσα, σύνθημα για διαφήμιση, για προτροπή πωλήσεων των πιο ακριβών δωματιών κ.τ.λ. Η θέα στην Ακρόπολη όμως είναι κι αυτή που βλέπει καθημερινά η Θέκλα, η ιδιόρρυθμη καμαριέρα του «Athens Excelsior», ένας από τους δύο κύριους λόγους για τους οποίους δουλεύει σ' αυτό το πολυτελές ξενοδοχείο της πλατείας Συντάγματος. Ο τόπος, το περιβάλλον, η ατμόσφαιρα στην οποία εργαζόμαστε ή ζούμε είναι, κατά τη γνώμη μου, ο

κύριος παράγοντας που ρυθμίζει τη διάθεσή μας, καμιά φορά και την αποδοτικότητα μας. Τα παρασκήνια ενός ξενοδοχείου είναι ένας τόπος μαγικός, κρυμμένος, γι' αυτό και είναι ο πέμπτος βασικός ήρωας του μυθιστορήματος, αλλά και το θέμα του βιβλίου.

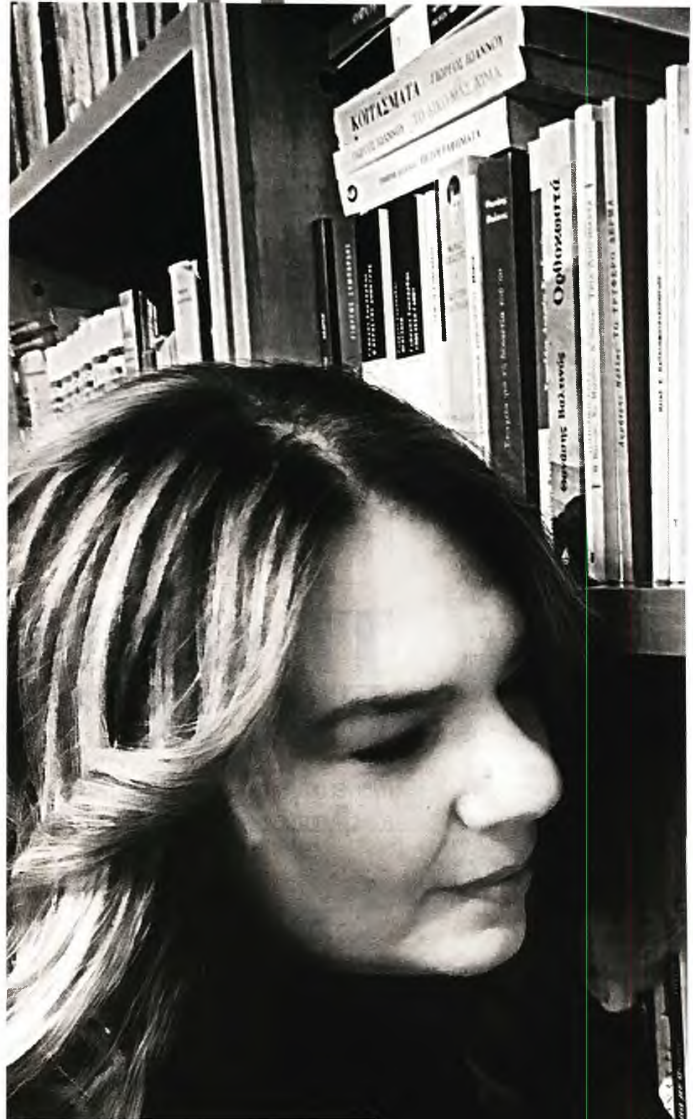
Όσον αφορά τα βιβλία μου, πρώτα εμπνέομαι έναν χαρακτήρα (τη Θέκλα), ακόμα κι αν αυτός δεν είναι ο κεντρικός ήρωας, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση, που κεντρικός ήρωας είναι ο Μάκας Ιγγλέσης, και μετά τον τοποθετώ σε συγκεκριμένο τόπο, μετά σε συγκεκριμένο χρόνο και μετά φαντάζομαι την υπόλοιπη ιστορία που θέλω να πω. Η ιστορία που λέω είναι η ιστορία του Μάκας, ενός σαρντάχρονου ρεσεψιονίστ στο μεγαλύτερο ξενοδοχείο της πλατείας Συντάγματος, που προσπαθεί να κάνει μια καινούργια αρχή στη ζωή του. Έχει μόλις χάσει τη μητέρα του και αυτό τον απελευθερώνει με έναν τρόπο. Η Θέκλα, συνάδελφός του, μια καμαριέρα στον πιο πολυτελή όροφο, τον εβδομο, τον executive floor, θέλω να πιστεύω πως είναι μια ενδιαφέρουσα συμπρωταγωνίστρια και μια ιδιαίτερη προσωπικότητα. Από τις σελίδες του βιβλίου περνάνε περίπου άλλοι τριάντα χαρακτήρες, υπάλληλοι του ξενοδοχείου των 350 υπαλλήλων, ο καθένας με τις δικές του αγωνίες και τη δική του εξέλιξη στην ιστορία. Το «Θέα Ακρόπολη» είναι ένα μυθιστόρημα πολυπρόσωπο, αλλά με έναν κύριο πρωταγωνιστή. Και με πολλές περιγραφές για τον αθέατο κόσμο των παρασκήνιων ενός τέτοιου ξενοδοχείου.

«Ήταν κι αυτό ένας προσωπικός της θρίλερ, να ακουρώ τον ρόλο όποιου αναπαθούσε»; Ποια η σημασία της μικρής προσωπικής ανταρσίας στη ζωή μας;

Είναι πολύ σημαντική η ανταρσία. Αλλιώς θα ήμασταν όλοι πολύ βαρετοί και πολύ προβλέψιμοι. Η ζωή είναι μια σειρά από αλλαγές. Πάντα μια αλλαγή επιφέρει κάποιο κόστος, αλλά είναι απαραίτητη για την εξέλιξή μας. Και η ανταρσία είναι μια μορφή αλλαγής.

«Κανείς δεν μπορεί ν' αλλάξει τον κόσμο. Ούτε καν οι ζωγράφοι»; Ποιοι μπορούν ν' αλλάξουν τον κόσμο; Οι συγγραφείς μπορούν;

Οι συγγραφείς μπορούν να μιλήσουν για τον κόσμο μας, για τη ζωή. Μπορούν να δουν μακριά, μπορούν να δουν μέσα στους ανθρώπους. Επίσης, οι συγγραφείς μπορούν να ανακουφίσουν, να φωτίσουν μια πλευρά ενός χαρακτήρα που κάτι «λέει» στον αναγνώστη, να προβληματίσουν πάνω στα ζητήματα που θέτουν. Να εμπνεύσουν μπορούν οι συγγραφείς. Να αλλάξουν τον κόσμο δεν μπορούν.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΜΑΘΕΙ ΝΑ ΖΕΙ ΔΙΧΑΣΜΕΝΟΣ

«ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ»

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

«Γιατί μόνο μαζί σου μπορώ να είμαι ο εαυτός μου», «Γιατί στα μάτια του έβλεπε την ομορφιά της»: Αυτός είναι ο ορισμός του έρωτα, τελικά;

Το να είσαι ο εαυτός σου, χωρίς καμία προσπάθεια, σε μια σχέση και η σχέση αυτή να λειτουργεί, να είναι αρμονική, δείχνει πως με τον άλλον άνθρωπο ταυριάζεις. Από την άλλη, η ναρκισιστική πλευρά του, αυτό δηλαδή που περνάμε τον πρώτο καιρό του έρωτα, που στα μάτια του άλλου είμαστε το παν, είναι ένα πολύ ωραίο (και μερικές φορές πολύ επικίνδυνο) στάδιο μιας ερωτικής σχέσης.

«Αυτή ήταν η μοίρα του Παρμενίωνα - Να βαράει για να μην νονάει»: Ο χαρακτήρας μας, ή μάλλον το παρελθόν μας, είναι η μοίρα μας;

Σε μεγάλο βαθμό, ναι. Θέλει μεγάλη δύναμη και κουράγιο να ξεφύγει ένας άνθρωπος από τον χαρακτήρα και το πεπρωμένο του. Ο Παρμενίων, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ένας άντρας ακατάλληλος για οποιαδήποτε γυναίκα, δεν βλέπω πώς θα μπορούσε να το κάνει. Ένας άντρας τόσο γενναίος, για παράδειγμα, δεν μπορεί να αλλάξει τον εαυτό του.

«Ολοι έχουμε μια «κλόνα» στη ζωή μας; (σχετικά με το ατύχημα του Μάκη), και τη ζωή μας πριν και μετά; Η δική σας «κλόνα»; Υπάρκει;

Πάρα πολλά γεγονότα υπάρχουν που με έχουν σημαδέψει, όπως όλους μας. Θυμάμαι τις χρονολογίες τους. Άλλες χρονιές πέρασαν σαν χάδι από τη ζωή μου και άλλες μου φέρθηκαν σκληρά. Θυμάμαι τις τελευταίες. Οι προηγούμενες, τα μεσοδιαστήματα, τα θυμάμαι σαν ένα θαμπό σύνολο θετικών αναμνήσεων με γεγονότα και ανθρώπους τους οποίους νοσταλγώ. Νοσταλγώ στην ουσία τα «ωραία χρόνια».

«Ολοι έχουν ένα σλόγκαν, είτε το ξέρουν είτε όχι, έναν αυτοπροσδιορισμό»: Το δικό σας σλόγκαν;

Τόλμα!

«Ας έπαιρνε λοιπόν κι αυτή μια γνώση της άλλης πλευράς στη ζωή, της δικής της πλευράς»: Ήταν το συναίσθημα που μας έβγαλε η κρίση, αντί για την αλληλεγγύη, τελικά;

Νομίζω πως είναι θέμα χαρακτήρα. Άλλοι γίνανε πιο φιλελεύθεροι, άλλοι χαρτίκαμε που «πέθανε η κατσίκια του γείτονα». Η μνησικακία δεν είναι θέμα λαού, είναι θέμα χαρακτήρα.

«Η δική της Ακρόπολη»: Η δική σας; Η Ακρόπολη είναι άλλη για τον καθένα;

Η Ακρόπολη είναι ένα αιώνιο σύμβολο ομορφιάς στην πόλη μας. Κάτω από αυτήν διαδραματίζονται καθημερινά ιστορίες ανθρώπων. Η Ακρόπολη όμως εκτός από αιώνιο σύμβολο είναι κι ένα ιδανικό, ακόμα και ως τόπος. Είναι κι ένας προορισμός. Η Θέκλα δεν καταφέρνει να πάει στην Ακρόπολη, την οποία κοιτάει από μακριά. Είναι σαν να μην μπορεί να αγγίξει τα ιδανικά της. Κάποια στιγμή, είμαι σίγουρη, θα το κάνει. Όπως το έκανα κι εγώ, για δεύτερη φορά, τον καιρό που έγραφα το βιβλίο. Η Ακρόπολη είναι και δική μου Ακρόπολη.

«Από το πρώτο σας βιβλίο «Κακός χαρακτήρας» και τις «Ομπρέλες στον ουρανό», μέχρι αυτό το μυθιστόρημά σας, «Θία Ακρόπολη», τι έχει αλλάξει στη ζωή και στη γραφή σας.

Το 2004 εκδόθηκε ο «Κακός χαρακτήρας», το πρώτο βιβλίο μου με διηγήματα, στο οποίο ασχολήθηκα με πολλά θέματα, θέματα που με απασχολούσαν εκείνη την εποχή και τα οποία αποτελούσαν υλικό για μια βαθιά βουτιά στον εαυτό μου. Εκτοτε, τόσο με τις «Ομπρέλες στον ουρανό», όσο και με το «Group Therapy» και το «Άλλού, στο πουθενά» στη συνέχεια,

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ Η ΑΝΤΑΡΣΙΑ. ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΗΜΑΣΤΑΝ ΟΛΟΙ ΠΟΛΥ ΒΑΡΕΤΟΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΡΟΒΛΕΨΙΜΟΙ. Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ ΑΛΛΑΓΕΣ. ΠΑΝΤΑ ΜΙΑ ΑΛΛΑΓΗ ΕΠΙΦΕΡΕΙ ΚΑΠΟΙΟ ΚΟΣΤΟΣ, ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΜΑΣ. ΚΑΙ Η ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΑΛΛΑΓΗΣ

άνοιξα τη ματά μου προς τον κόσμο έξω από μένα. Λειτουργώ περισσότερο τώρα με την παρατήρηση και τη φαντασία απ' ό,τι όταν ξεκίνησα να γράφω. Στη ζωή μου, άλλαξαν πολλά έκτοτε. Παντρεύτηκα τον Αλέξη, έναν άντρα και συγγραφέα τον οποίο θαυμάζω και σέβομαι βαθιά. Μετακόμια (μεγάλη αλλαγή), ταξίδια (ακόμα κωνεύω τις εμπειρίες από τα ταξίδια μου, πιστεύω πως το ταξίδι δεν πρέπει να γίνεται ψυχαναγκαστικά, επειδή πλέον είναι πολύ εύκολο για τους περισσότερους ανθρώπους που διαθέτουν τα μέσα, αλλά να γίνεται σαν ένα μεγάλο γεγονός και σε αραιά διαστήματα), απέκτησα πολλές γάτες, έκανα καινούργιους φίλους, έχασα μερικούς παλιούς.

Στη ζωή μας, γενικά;

Νομίζω ότι η μεγαλύτερη αλλαγή που έχει συντελεστεί από το 2004 μέχρι σήμερα είναι ότι ζούμε στην εποχή της τεχνολογίας και της εικόνας. Οι μας ενδιαφέρει περισσότερο η εικόνα μας, παρά η ουσία της ζωής μας. Κι αυτό λόγω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης όπου ο καθένας διαθέτει μια δημόσια εικόνα. Αυτό περνάει και στη ζωή. Ακόμα και οι φίλιες των ανθρώπων έχουν αντικατασταθεί από τις διαδικτυακές φίλιες. Έχουν χαθεί η πραγματική επικοινωνία μεταξύ ανθρώπων, ο διάλογος, η επαφή. Είναι μια πρόκληση αυτό. Όσο για την κρίση που περνάει η χώρα, νομίζω πως δίχασε τους πολίτες, αλλά όχι περισσότερο απ' ό,τι παλαιότερα. Είμαστε ένας λαός που έχει μάθει να ζει δίχασμένος. Ακόμα και στην καθημερινή μας ζωή, για παράδειγμα, ψάχνουμε να βρούμε τις διαφορές μας με τον άλλον και δεν κοιτάζουμε τα κοινά σημεία. Είναι κόπος να το κάνεις αυτό. Και να το καλλιέργησεις σε μια οποιαδήποτε σχέση. Είναι πιο δύσκολο. Ελπίζω οι επόμενες γενιές να τα καταφέρουν καλύτερα.